

0 Americă spălată pe creier

M-am născut în primăvara lui 1939. Aveam aproape cinci luni când Germania a invadat Polonia, pe 1 septembrie 1939.

Pe fronturile din Germania și Japonia au murit 416.000 de militari americani, aproape la fel de mulți cât victimele Marii Britanii, o țară cu o populație mult mai mică. Iugoslavia, o țară și mai mică, a înregistrat un număr mai mare de victime, 446.000. Germania a pierdut 4.300.000 de militari și peste jumătate de milion de civili, ca urmare a bombardamentelor aliate asupra zonelor rezidențiale. Înfrângerea Germaniei a fost posibilă datorită URSS, care a pierdut 10.000.000 de militari, în timp ce numărul total al victimelor a fost de până la 26 de milioane.

Am crescut în vremuri liniștite și prospere. În acele vremuri, oamenii nu trebuiau să fie strălucitori sau să aibă conexiuni la vârf pentru a reuși. Opinia populară era ca acest lucru deosebea America de restul lumii. Americanii trăiau pe un tărâm al oportunităților. Iar lucru acesta era adevărat, nu o închipuire.

În Atlanta, copiii de 5 ani puteau să se plimbe singuri sau cu prietenii din vecini în drumul spre școală și înapoi, fără să fie molestați sau răpiți. Băieții se puteau încăiera pe terenul de joacă fără să fie arestați. Părinții și profesorii erau cei care se ocupau de puținele probleme care apăreau. Profesorii erau extraordinari. Nu existau specializări în educație, ca acum. Profesorii aveau specializări în engleza, matematică, chimie, fizică, istorie. Își iubeau materiile și transmiteau asta și elevilor.

Purtarea urâtă, care era rară, ducea la trimiterea unui bilețel acasă, care trebuia să fie semnat de părinți și trebuia adus la școală a doua zi. Să vii cu un asemenea bilet acasă era ultimul lucru pe care ți-l doreai. Nu exista un

număr de la protecția copilului unde să suni și să te plângi că ai fost pedepsit pentru obrăznicile tale.

Ne înțelegeam cu americanii de culoare. Erau parte din familiile albilor din clasa de mijloc. Pe vremea aceea nu existau electrocasnice care să-ți facă treaba. Hainele erau spălate manual și uscate pe frânghie. Mâncarea se pregătea de la zero, cu produse nechimice. Dacă mama era plecată, șefa era Carrie, o negresă, nu noi, „albi privilegiați”. Carrie stătea cu noi la masă și dacă avea probleme financiare pe care nu le putea gestiona, părinții își mobilizau puținele resurse pentru a o ajuta.

Am crescut în Atlanta fără să-mi fie frica de negri. Acum lucrurile nu mai stau așa în Atlanta. Mulți locuitori pleacă din oraș.

Nu s-au deteriorat doar relațiile dintre rase. Totul s-a stricat. America de azi nu mai are nicio legătură cu America în care am crescut. Desigur, replica la modă astăzi este că am crescut în perioada „privilegiului albilor”. De fapt, am crescut într-o comunitate în care oamenii aveau alte roluri și erau judecați după performanțe. Performanța implica și comportamentul moral. Dacă aveai moralitate, aveai o slujbă bună și te țineai de cuvânt, erai respectat. Punct.

Acum, dacă nu ești vreun „progresist” care să se lege de genul pronumelor și dacă nu crezi că albi din clasa muncitoare sunt „rasiști sistemici”, ești anulat, ești ostracizat. Albi sunt demonizați de alți albi, iar celui demonizat nu i se permite să se apere. Orice „persoană de culoare” poate să-și distrugă șeful, colegul de la serviciu, profesorul de la facultate sau decanul, spunând că s-a simțit „insultat”.

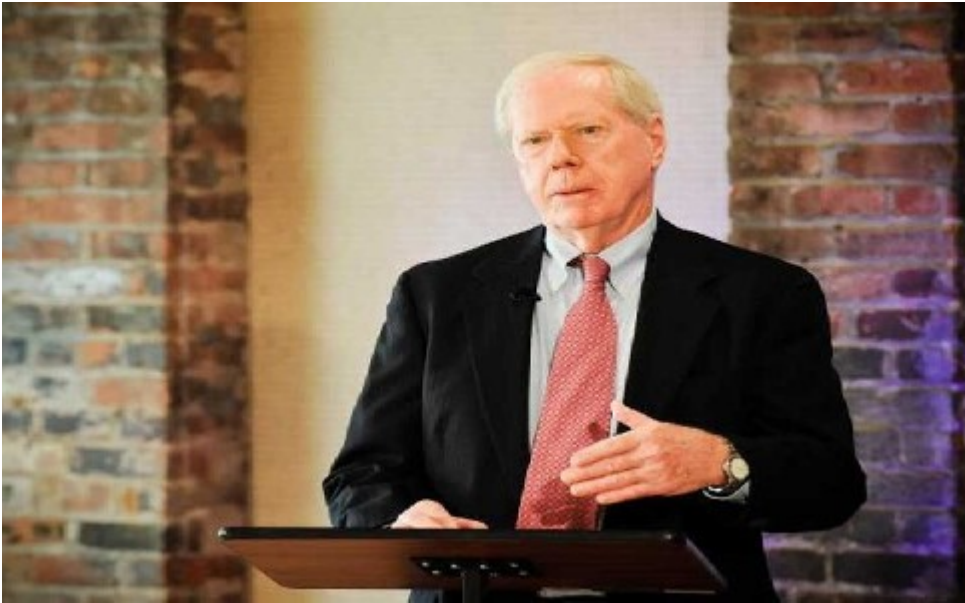
În America de azi mai sunt foarte puțini oameni liberi. Mai sunt liberi doar cei care nu sunt dependenți de presă și de angajator. Până și acești puțini americani liberi sunt în pericol, câtă vreme exprimarea nemulțumirilor a ajuns să fie

catalogată de administrația Biden drept „terorism intern”.

Presa vorbește pe o singură voce, iar aceasta este vocea denunțării celor care pun sub semnul întrebării linia discursivă dominantă. În America, presa apără greșelile și lăcomia birocraților din sănătate aliați cu Big Pharma, iar presa apără discursul sistemului de criticile venite din parte oamenilor de știință, cărora nu li se acordă tribună. Prin urmare, publicul este informat doar de vocile propagandei care susține interesele materiale și creșterea autorității guvernului asupra cetățenilor.

Consecințele sunt dezastruoase. Pandemia a adus o mulțime de restricții care au distrus afaceri și oameni. În politica externă au fost create antagonisme care pot duce la războaie dezastruoase cu Iranul, China și Rusia. Inițiativa administrației Biden de a-i defini pe susținătorii lui Donald Trump drept teroriști interni poate duce la război civil.

Ce mi se pare cel mai descurajant în America este că, după toate minciunile – asasinarea președintelui Kennedy, asasinarea lui Robert Kennedy, asasinarea lui Martin Luther King, asasinarea liderilor străini care au refuzat să accepte politica SUA, războiul din Vietnam, 11 septembrie, armele de distrugere în masa ale lui Saddam Hussein, armele chimice ale lui Assad, rachetele iraniene, invazia rusă în Ucraina, alegerile din 2020, asaltul asupra Capitoliului și restul -, americanii continuă să se uite la CNN, să asculte National Public Radio, să citească The New York Times și The Washington Post, continuând astfel să se adapteze la elitele conducătoare prin acceptarea spălării creierului. Un popor atât de impasibil nu poate supraviețui.

Paul Craig Roberts, 82 de ani, fost adjunct al secretarului Trezoreriei SUA în timpul președintelui Ronald Reagan